

Een nieuw soort wegbedekking wordt in Engeland beproefd. Ze bestaat uit driehoeken van ijzer, die nauwkeurig in elkaar passen. Het slipgevaar wordt hierdoor tot een minimum beperkt.

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

Land met steenen verderven

2 Kon. 3 : 19: alle goede stukken land zult gij met steenen verderven.

DE HEERE GEBIEDT AAN DE ISRAELIETEN, OM de Moabieten te straffen: alle goede stukken land met steenen te verderven.

Het land van Moab bestaat uit een hoogvlakte, welks gesteente aan de bovenzijde gedeeltelijk verweerd is door den invloed van zon en regen. De hardere deelen blijven in den vorm van steenen en blokken in den bodem liggen.

Zulke gronden worden toch als bouwland gebruikt. Om de grootere steenbrokken ploegt men eenvoudig heen; de kleinere worden zooveel mogelijk uit de akkers uitgezocht. Vaak gebruikt men die om rondom de akkers muurtjes te bouwen.

Hoe beter nu een stuk land was, des te minder steenen vond men er op, maar des te meer steenen lagen er omheen in de onmiddellijke nabijheid.

Gemakkelijk kon een goed land met steenen verdorven worden, door al die steenen, met moeite er uitgezocht, er weer overheen te strooien, waardoor tegelijk de eventueel te velde staande oogst vernield werd. S.

MAATSCHAPPELIJKE SPLINTERS

EEN SPLINTER SPRAK....

EEN SPLINTER SPRAK: MEN ZEGT, DAT IK van die groote plank viel, maar het was een hamer, die mij er afsloeg. Die hamer ligt dáár, vlak bij u, je kunt niet gelooven, hoe die hamer geëerd wordt, maar ik ril van hem. Nu lig ik onder de werkbank, zware voeten rollen mij om en om, zij hebben mij menigmaal willen wegvegen, de menschen, op een vuilnisblikje, maar ik kroop weg, zie je, tusschen de voegen van de planken op den vloer. Zij zien mij niet, misschien kan ik wel rustig hier blijven liggen. Alleen je kunt nooit meer bij die plank komen, waar de hamer je afhakte, dat is jammer en doet mij leed. Het is zoo'n mooie plank, ieder bezoeker kijkt ernaar, en ik...

Dat vertelde de splinter mij. Het was op een avond, en het was koud en huiverig weer, och, je kunt zoo

rillen als mensch, wanneer de nood langs je heengaat. Nu heb ik, na dagen, den splinter weer bezocht. De plank was weg, zij droegen hem juist als zijstuk van een doods-kist naar buiten, mooi gepolitoerd en geboend. De splinter werd juist met een beitel losgepeuterd en op een blikje in het vuur geworpen.

Het was maar een droom, maar de levende splinters, die ik in het leven tegenkwam, waren geen droomen, en ik veeg hen tezamen en laat Gods wind het stof wegwaaien uit hun kleederen en ik leg hen dan in het verlossend zonlicht van Gods Liefde. En soms, in de stille avonduren, zegt dan zoo'n splinter tot mij: „Want wij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, en worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Jezus Christus is.” (Rom. 3 : 23-24.) W. L.

DE VONDELING

WIE DE KINDERBOEKEN VAN NU VERgelijkt met die van dertig, veertig jaar terug, merkt uit- en inwendig groot onderscheid. De hier en daar opgekochte, slecht geteekende platen, welker voorstelling soms in strijd was met het verhaal, hebben plaats gemaakt voor speciaal-vervaardigde. Het slappe omslag, dat geen dag bestand was tegen de grische handjes van ons jongste broertje, is vervangen door een stevig koft. — Maar de innerlijke verandering van het kinderboek is minstens even merkwaardig.

't Is waar — de kermiswagen is nog altijd een geliefd meubel. Maar het gestolen kind en de vondeling zijn er uit verdwenen: uit den wagen evengoed als uit het boek.

Och, die vondeling uit onze jeugdlectuur heeft het ons en onzen ouders vaak moeilijk gemaakt! Als wij, voor straf naar bed gestuurd, ons verongelijkt en mishandeld gevoelden, een verschoppeling eigenlijk... hoe menigeen van ons heeft dan, in het schemeruur zwelgend in de romantiek van zijn onevenwichtige jaren, niet gezegd of gedacht: misschien ben ik wel geen kind van vader en moeder, maar een aangenomen kind, of een vondeling.

Of er nu, zooveel jaren later, in die levensperiode minder kinderen zijn, die zich verongelijkt of verschopt achten, zou men kunnen betwijfelen; maar voor hun vondeling-fantasieën vinden ze althans geen voedsel meer in hun lectuur.

Ook in onzen Bijbel komt een vondeling voor; maar de menschen, die in vroeger of later tijd hun kroost hebben gedeponereerd bij huisdeur of in kerkportaal, zullen bij hooge uitzondering van het type van Mozes' ouders zijn geweest, op wie in de lijst der geloofshelden wordt gezinspeeld. Als Mozes te vondeling wordt gelegd, is alles ingesteld op de veiligheid van het kind; terwijl als regel de ouders meest op eigen veiligheid en anonymiteit zijn bedacht.

Het lot en de levensloop van vondelingen is dan ook gewoonlijk heel wat minder fortuinlijk dan dat van den adoptief-kleinzoon van Egypte's Farao.

Voor ouden, weezen en vondelingen is men in vroeger tijd wel eens minder barmhartig geweest dan nu. De tijd is voorbij, dat zij, die te oud of nog niet oud genoeg waren om te werken, bij afslag aan den laagst-biedende werden uitbesteed. Wie nog een exemplaar van Jan van Beers' gedichten bezit, kan het nalezen in „De Bestedeling”, met wien het ook al zoo prachtig in orde kwam.

Men wil graag gelooven, dat een menschenleven nu méér telt dan één of twee eeuwen terug; doch wanneer

men nooit leest van vondelingen, maar wel herhaaldelijk van kinderen, wier leven door één van de ouders gewelddadig werd verkort, dan raakt men in twijfel. Waar blijven nu degenen, die vroeger vondeling werden? Heeft vrees voor de doodstraf, die vroeger op kindermoord stond, toen de ouders doen omzien naar minder-radicalen middelen om zich van de ongewenschte uitbreiding van hun geslacht te ontdoen?

In ons land is het aantal vondelingen altijd heel gering geweest, maar in de Romaansche landen heeft men reeds vroeg in de middeleeuwen van rijkswegen vondelingenhuizen gesticht. Men wilde het den ouders zoo gemakkelijk mogelijk maken, zoodat paus Innocentius III omstreeks het jaar 1200 in één van de vondelingenhuizen een zoogenaamd draaikruis liet aanbrengen: een gemakkelijk om zijn as draaiende cylinder, waarin men de kinderen kon neerleggen en ze zoo, ongezien, afleveren. In Engeland en andere protestantsche landen, stichtte men zulke tehuizen voor vondelingen eerst in de achttiende eeuw.

Het regenten-college, dat bijeen is in de sombere zaal, beseft het gewicht van de gebeurtenis, nu de vondeling wordt binnengebracht. De verzorgster van het kind ziet er niet erg betrouwbaar uit; zij zou een engeltjes-maakster kunnen zijn. De voorzitter denkt er ook zoo over; streng onderzoekend kijkt hij haar aan over zijn bril. De twee oude heertjes in den hoek smoezen, wie toch wel de ouders zouden kunnen zijn, en de drie aan het onder-eind van de tafel discussieeren over de snoode daad, met booze rimpels in 't voorhoofd, of met omhoog geslagen oogen, of met wijsgeerige berusting, elk naar zijn aard.

Het oude stelletje, dat zich dicht bij de deur houdt, is ook met den vondeling meegekomen; hâar goedige gezicht vraagt aan den man: zouden wij hem nemen? Maar zijn houding moedigt haar niet aan. Waarom

zouden zij, op hun leeftijd, zich die moeite op den hals halen, van gestoorde nachtrust en kinderdruchte overdag?

Onverschillig is niemand van heel het gezelschap en passief zijn er hoogstens twee. De secretaris, schacht en papier klaar houdend, wacht af, wat hij zal krijgen aan te teekenen; en de vondeling, onbewust, wacht af wat er over hem besloten wordt.

Het kindje, zonnig en blank, gluurt met zijn kopje uit het linnen, dat de eenige herinnering aan zijn afkomst bewaart. Het ligt daar op tafel als een opengesprongen bladknop, die te vroeg zijn schutblaadjes verloren heeft. Het ligt daar: slechts een kleine witte vlek op een groote, eikenhouten tafel in een schemerige zaal. En toch... ondanks alle misère, waarvan zijn komst iets raden laat, ligt het daar als een stukje levenslente te midden van winterschen ouderdom; en uit den starren kring van het verleden doet hij een greep in de toekomst.

Het kindje lacht en spartelt, alsof het er pret om heeft, dat zijn verschijning zooveel stof opjaagt in deze sombere zaal.

Lach maar, kindje! Nu kun je 't nog doen. Over enkele jaren zul je 't smartelijk voelen, dat je een eenling in de wereld bent. Dan droom je, dat je vader een prins was en je moeder toch wel lief en goed. Och, wie weet hoe vaak zij je opgenomen heeft, en gekust, en weer neergelegd in dat deurportiek... tot eindelijk zware, naderende voetstappen haar hebben weggejaagd van de plek. Wij kennen den angst en de radeloosheid niet, die soms huist in het hart van onzen medemens... oordeel maar zacht!

Ik hoop, dat er in 't gesticht iemand is, die je vertelt van den allerbesten Vader en van den grooten Kinder-vriend, die naar den hemel is gegaan om daar een tehuis te stichten; een eeuwig huis... voor zwervers... zoodat jij er een bent... en zooals wij allen zijn.

G. KRAAN-VAN DEN BURG

Schilderij van Gt B. O'Neill
in de National Gallery, Londen

DE VONDELING